

SANT

XXV

JORDI

Jocs Florals

2019-2020
de l'Escola Mireia

2020

POESIA

CATEGORIA A				
A casa.	Ana Felipe	1r primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 5
El meu esport preferit	Jofre Ribot	2n primària	PREMI	- Pàg. 6
CATEGORIA B				
Arriba la tempesta	Morgan López	4t primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 7
La mona de Pasqua	Aina Lecha	3r primària	PREMI	- Pàg. 8
CATEGORIA C				
Mirades de comiat	Ona Escaler	6è primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 9
La música	Carla Saumell	5è primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 10
Un crit a la llibertat	Judit Giménez	6è primària	PREMI	- Pàg. 11
CATEGORIA F				
Aurora	Marc Gatell	2n ESO	ACCÈSSIT	- Pàg. 12
Els deures	Nicolás Felipe	1r ESO	ACCÈSSIT	- Pàg. 13
L'illa vermella	Carlota Mas	2n ESO	PREMI	- Pàg. 14
CATEGORIA G				
Mentides	Ada de Dalmases	3r ESO	ACCÈSSIT	- Pàg. 15
Quan cau la nit	Cindy Qu	4t ESO	ACCÈSSIT	- Pàg. 17
A vista d'ocell	Raquel Guasch	3r ESO	PREMI	- Pàg. 19

PROSA

CATEGORIA A				
El gat que sabia parlar	Valeria Umaña	1r primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 22
El mar blau de Lanzarote	Kirill Ferrer	2n primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 23
El sistema solar	David Afonso	1r primària	PREMI	- Pàg. 24
CATEGORIA B				
Cayetana	Judit Rodríguez	3r primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 25
El Monstre del Cul Vermell	Aina Marull	4t primària	PREMI	- Pàg. 26
CATEGORIA C				
El molí de vent	Nora Mas	6è primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 27
Entre parets	Rita Cattini	6è primària	PREMI	- Pàg. 29
CATEGORIA F				
La noia	Lola Marquès	2n ESO	ACCÈSSIT	- Pàg. 31
Sant Jordi 2020	Aina Nadal	1r ESO	PREMI	- Pàg. 32
CATEGORIA G				
Em necessita	Martina López	4t ESO	ACCÈSSIT	- Pàg. 34
Temps valuós	Lucía Puyal	3r ESO	PREMI	- Pàg. 35

Poesia

A CASA

Estic a casa, tinc molts deures
I no tinc ni temps de beure.
Faig moltes activitats,
inclús titelles de dracs.
Saludo des del balcó
que és el meu nou racó.
Ves-te'n ja cosa dolenta!
No m'agrades mascareta!
Vull que vingui ja l'estiu
I se'n vagi el lleixiu!

Ana Felipe
1r primària
Poesia
CATEGORIA A
Accèsit

EL MEU ESPORT PREFERIT

El meu esport preferit
és molt divertit.
Es juga amb una pilota
i en equip.

Hi ha un porter i un entrenador
i deu jugadors,
es juga en un camp
que és molt gran.

Si es fan mal els jugadors
els curen els doctors.
Si corres molt
pots marcar un gol.

Heu endevinat quin esport és ?
Perquè fàcil ho és!

Jofre Ribot
2n primària
Poesia
CATEGORIA A
Premi

ARRIBA LA TEMPESTA

Un bon vespre
el mar vermell era,
i es veia un vaixell que navegava
guiat pel far que l'il·luminava.

Mentre les onades a la platja ressonaven,
els cants dels ocells les persones apreciaven,
però el cel negre es va tornar
i a ploure va començar.

Les onades cada vegada més fort xocaven
amb les pedres que a la vora del mar estaven,
semblava que una tempesta es preparava
i un llamp el cel il·luminava.

Morgan López
4t primària
Poesia
CATEGORIA B
Accèsit

LA MONA DE PASQUA

La meva àvia m'ha fet una Mona,
mmmm... que n'és de bona.
Hi ha tres ous de xocolata
tot està cobert de nata.
Porta plomes de colors
lacasitos, estrelles i cors.
La mare talla el pastís,
són trossos molt petits!
Abans de començar
tres trossos més
vull demanar.

Aina Lecha

3r primària

Poesia

CATEGORIA B

Premi

MIRADES DE COMIAT

Tanco els ulls i veig infants
a la porta de l'escola,
alguns ploren desbordants,
altres riuen plens d'eufòria.

Compartim anys d'il·lusions,
aprenent mil coses noves.
Jugant, rient, treballant,
junts creixem com a persones.

Durant tot aquest camí,
uns arriben i altres marxen,
tots construint el destí,
que marquem a cada passa.

Obro els ulls i ens hem fet grans,
tanquem un cicle a l'escola,
és el comiat de molts companys,
només el seu record em consola.

Ona Escaler
6è primària
Poesia
CATEGORIA C
Accèssit

LA MÚSICA

Cada dia escolto cançons
per divertir-me, relaxar-me i somriure.
Estic plena d'emocions
quan m'invento coreografies!

M'agrada cantar i ballar
quan la música sona.
Em poso alegre i contenta
quan sento pessigolles.

També toco instruments de corda,
abraço la guitarra mentre sona.
El piano els dits ressegueixen,
partitures, notes blanques, negres i corxeres.

Noto cada nota,
sento cada so,
recito els versos i lletres,
canto alegre cada cançó.

La música i jo som una.
M'omple, m'ajuda,
i em provoca molta alegria.

Carla Saumell
5è primària
Poesia
CATEGORIA C
Accèsit

UN CRIT A LA LLIBERTAT

Vull fer un crit a la llibertat
per poder sentir novament la felicitat
poder ballar cantar i jugar sense haver-ho de somiar.

Com un ocell vull volar
ben amunt i lluny fins als núvols tocar.

Vull ser un rossinyol, amb un cant potent i fort
que arribi arreu del món, una màgica cançó
que destrueixi aquest encanteri de mala sort.

I d'aquesta història n'escriurem un conte de colors
els més bonics del món.
Retrobarem la nostra il·lusió
que omplirà de nou els nostres cors.

Judit Giménez
6è primària
Poesia
CATEGORIA C
Premi

AURORA

No tenia els quinze anys fets
quan la van posar a treballar.
Era molt joveneta:
l'experiència la va marcar.

Duia els cabells curts,
com una nena petita.
Tenia el "sí" preparat
per a allò que li haguessin manat.

Tothom se l'estimava;
era dolça i cantava molt bé.
Mentre treballava sempre cantava,
i es va passar la vida treballant.

Els anys van anar passant;
l'Aurora s'estava fent gran.
Tenia els cabells llargs i negres;
i, malgrat tot, seguia cantant.

Ràpidament es va fer encara més gran;
els seus cabells eren ja llargs i grisos.
La seva pell era arrugada;
tot ella va anar canviant.

Recordava amb enyorança
històries dels temps passats,
i reconeixia amb gran sinceritat
que sempre havia estat molt feliç.

Hem de buscar sempre la felicitat;
segur que si ens hi esforcem
al lloc més inesperat la trobarem.

Marc Gatell
2n ESO
Poesia
CATEGORIA F
Accèssit

ELS DEURES

Et travessa com un raig
la professora en comentar
que envia deures per demà.

No hi ha esperança.
És impossible dir:
“*Me’ls he oblidat...*
...damunt la taula...
... s’han quedat!”.

Estic cansat,
trist i avorrit.
Fins i tot crec
que estic perdent
a poc a poc
el sentit.

No m’agrada el *clickedu*,
missatges que no paren d’arribar.
Molt millor les trobades de zoom;
aquí una mica podem parlar.

Tingueu de nosaltres pietat,
conjunt de professorat;
tot és una novetat
i jo estic esgotat.

Nicolás Felipe
1r ESO
Poesia
CATEGORIA F
Accèsit

L'ILLA VERMELLA

Per mi era un terme desconegut,
fa dos anys que sento a parlar
d'una organització anomenada *Open Arms*.
Per alguns, una illa d'esperança;
per a tots, no hauria d'existir.

Molta gent pateix, fuig i mor.
Cerquen la llibertat i l'esperança,
un món millor i un futur humà.
Persones com tu i jo,
perdudes en la immensitat del mar.

Open Arms els rescata, els acull,
els dona una oportunitat:
no perdre l'esperança.
I ahora els permet seguir somiant.

Per què no són a terra ferma?
Per què no se'ls permet viure en pau?
Per què se'ls trenca el seu somni?
I no poden renéixer sabent-se esclaus.

Esclaus de la misèria,
esclaus de la por,
esclaus de la guerra,
la desesperació i la mort.

Carlota Mas
2n ESO
Poesia
CATEGORIA F
Premi

MENTIDES

Sé que ho estàs intentant.
A poc a poc separen muntanyes,
pares onades per a aportar
el teu petit granet de sorra
a la nostra relació.

Tu sol l'estàs reconstruint.
Passes el dia intentant netejar
les pors de la meva consciència,
picant a la meva porta.
I només n'obtens un silenci dolorós.

Allà, a peu de porta,
penses *"encara no?"*
I t'enrabies i t'ofusques.
Em mires i et perds
buscant-me.

Desorientat entre els teus malsons
que busquen una sortida
dins dels teus llençols.
Crides per ningú
i per qui trobes.

La teva absència ha cremat tot l'aire
que de tu m'havia arribat.
Ara hi ha davant teu
un nou mur que ens separa
enllà de la distància que es va allunyant.

Fa molt temps que ja és tard.
No puc obrir la porta,
i no m'agrada el silenci.
Però no tinc força per trencar-lo,
ni per mirar-te ni per veure't riure.

Ni per a un somriure
no tinc força, però sí tinc ulls.
Et veig les mans tacades,
petites flors d'angoixa,
estampat en el meu vestit.

Acusa'm de cega desconfiada,
digues-me que creixeran roses.
Convenç-me que no tot és teatre,
que el teló no baixa,
i que ens enlluernen els cels rosats.

Digues-me que no hi haurà tempestes.
Aixeca el cap, mira'm fixament als ulls
i si n'ets capaç, malgrat tot,
menteix-me novament.

Ada de Dalmases
3r ESO
Poesia
CATEGORIA G
Accèssit

QUAN CAU LA NIT

Quan la nit cau i les estrelles apareixen,
la seva ànima apagada torna,
i els problemes desapareixen.

Aquelles branques llargues
l'atrapaven com nusos al pit,
deixant profundes marques,
que s'ocultaven a la nit.

Per això ella estimava
durant la fosca i llarga nit,
que era quan trobava
aquell silenci bonic.

Aquell silenci intern,
per a ella pau i llibertat;
la salvació d'aquell infern;
la tant desitjada seguretat.

Ella en tot moment sabia
Que, quan tornés el dia,
el silenci la deixaria...
...i el problema tornaria.

No era tornar; era turmentar.
Un dimoni, disfressat de blanc.
Una constant a la vida real.
Tanmateix, un malson irreal.

Aquest poema va a les ànimes
tancades i apagades,
que dels seus problemes escapen
fugint de les veus que les atrapen.

Aquelles que lluiten dia a dia,
enfront la gent que les jutgen.
Tots aquells que les maltracten,
i fins i tot els que les humilien.

Aquest és el senyal esperat;
segurament tot estarà bé.
Aquella nit que enyores tant,
tornarà eternament des del passat.

Cindy Qu
4t ESO
Poesia
CATEGORIA G
Accèssit

A VISTA D'OCELL

Sortosament puc volar,
I al niu no m'he de confinar.
Els d'allà baix no tenen tanta sort,
si jo fos ells, ja m'hauria mort!

Visc a les muntanyes de Montserrat,
on ara hi ha una inusual tranquil·litat.
Sap greu que ningú vingui a comprar mató,
em preocupa perquè aviat farà pudor.

Moc les ales, em sacsejo.
Arrenco el vol, que ja ho espero.
Des de dalt segur que ho podré veure ben clar,
però tinc por del que em pugui trobar...

Em dirigeixo cap a Barcelona,
tinc ganes de veure allà, com va la cosa.
A l'autopista només hi circulen camions,
seria un gran problema que faltessin provisions.

Sense adonar-me'n ja he arribat;
de veritat aquesta és la ciutat?
Sembla un altre lloc diferent,
és estrany; hi ha molt poca gent.

Sirenes blaves i grogues amunt i avall,
quin moviment es veu en els hospitals.
Ja m'han dit que hi ha molta gent malalta,
a causa d'un virus que, cada dia més, s'escampa.

No reconec Barcelona; l'aire és net i clar.
Se m'encongeix el cor pel que està passant.
Només hi ha persones passejant el gos,
o fent cua, davant del súper, van esperant.

Veig rostres sense expressió,
boques i nassos darrere un mocador.
Hi ha molta distància entre l'un i l'altre,
aquest és el drama de la nostra situació.

Raquel Guasch
3r ESO
Poesia
CATEGORIA G
Premi

Prosa

EL GATET QUE SABIA PARLAR

Hi havia una nena que estava fent els deures de matemàtiques amb la seva mascota al costat, un preciós gatet blanquet.

Intentava fer els exercicis però li costava molt de resoldre.

S'estava posant trista i casi comença a plorar. El seu gatet es va apropar i li va dir:

- No et preocupis, jo t'ajudaré.

La nena es va sorprendre moltíssim de sentir que el seu gatet en sabia de parlar.

- Pots parlar?- li va dir.

- Si, i a més, les matemàtiques son molt fàcils per a mi.

La nena es va posar molt contenta i li va demanar si la podia ajudar. Es van posar tots dos a fer els exercicis i van acabar els deures molt ràpid.

Si alguna cosa no et surt, no et posis trist i no tinguis por de demanar ajuda.

FI

Valeria Umaña

1r primària

Prosa

CATEGORIA A

Accèsit

EL MAR BLAU DE LANZAROTE

L'estiu passat vàrem anar a bussejar a Lanzarote amb el meu pare. Jo tenia una màscara i un tub nou per respirar. Mai abans havia nedat tan lluny i sempre somiava en veure que amagava el fons marí.

Vam saltar a l'aigua i estava ple de peixos. Uns eren blaus, altres liles i un banc de milers de peixos petits i brillants ens van donar la benvinguda.

Em vaig emocionar i intentava agafar algun peix, però eren ràpids com un flash i era impossible atrapar-los.

Llavors va aparèixer un peix globus i quasi em punxo. Vaig pujar a la superfície i el meu pare em va agafar. Emocionat el vaig abraçar, tot el que vàiem era molt maco.

Era tot tan bonic, que quan ens vam adonar estàvem molt lluny de la platja i vam nedar fins a la costa i em vaig assecar amb la meva tovallola.

Kirill Ferrer
2n primària
Prosa
CATEGORIA A
Accèsit

EL SISTEMA SOLAR

Un matí el Sol es va despertar i va veure que no girava.

Tot preocupat li va preguntar als planetes què li passava.

- Terra, per què no giro?
- A lo millor és perquè no tens tanta vida com jo.
- Saturn, tu què creus que em passa?
- Potser és que no tens un anell com jo.
- Neptú, tu què diries que tinc?
- Si tinguessis tempestes com jo, potser giraries.
- Júpiter, tu sabries dir-me què esta passant?
- A lo millor és que no tens tants gasos com jo.

De sobte, tots els planetes van dir:

- Sol, estigues tranquil, resulta que els que girem som nosaltres!

I així, tots rient, van continuar en moviment.

Fi

David Afonso
1r primària
Prosa
CATEGORIA A
Premi

CAYETANA

Hola em dic Cayetana i tinc 15 anys. Visc a una ciutat de França, París i vaig a l'institut "François Mitterrand". Estic fent 4rt de la ESO i m'agrada que la gent em miri. Jo crec que la gent pensa que sóc molt bonica. Porto la roba més cara del mercat, la meua marca preferida és *Chanel*. Porto els cabells diferents cada dia, la meua estilista personal és la millor de París, un dia cueta , l'altre llis, recollit o solt .

A l'institut tinc una amiga que es diu Charlotte. Sempre fa el que jo li dic, només ella està amb mi. Les altres diuen que sóc molt "xuleta" però a mi m'és igual ja que no les necessito. Un dia ella volia anar al cinema i jo al centre comercial. Es va enfadar amb mi. Deia que sempre feia el que jo li deia i va dir que havia de començar a no només pensar en mi sinó pensar també en les altres.

Després d'escoltar-la em vaig quedar avergonyida. Vaig marxar sola cap a casa, pel camí em vaig caure a terra. Em vaig fer un trauc i vaig perdre la memòria. Em van trobar estirada al terra i em van portar a l'hospital. De seguida van venir els meus pares, però jo no sabia qui eren. Em van portar fotos amb ells, em van explicar què fèiem a l'estiu, a quina escola anava i em van ensenyar la foto d'un grup de nens i nenes. Em va encantar. Cada dia venien nens a veure de la foto que tenia al costat del llit de l'hospital, la mirava i eren els nens de la meua classe. M'explicaven històries de riure, de plorar i fins i tot va venir la Charlotte a explicar-me acudits.

De sobte em va venir tot a la memòria. Em vaig adonar de que és més bonic tenir amics, moltíssims amics, per poder jugar, cantar, ballar, riure... El que és més important de totes les coses són la família i els amics que t'estimen.

Judit Rodríguez

3r primària

Prosa

CATEGORIA B

Accèsit

EL MONSTRE DEL CUL VERMELL

En un poble anomenat “Celler” hi habitaven taps quotidians que volien que tothom fos igual, és a dir, normal.

La gent era cilíndrica. Estava feta de suro i portava unes lletres gravades al cap que, per cert, era pla.

El que no sabien és que, amagat en el seu poble, hi vivia un monstre, el Monstre del Cul Vermell.

El monstre era un tap trist i solitari. Era diferent, tenia un forat al cap i el cul de color vermell.

El pobre no es relacionava amb cap altre tap. Un dia va decidir anar a veure a algun metge. Quan la gent el va veure pel carrer es va espantar molt, tothom corria i cridava. El pobre, tot angoixat, va arribar finalment a la consulta, però el doctor en veure’l es va quedar sense paraules i es va desmaiar .

El monstre havia decidit anar a buscar cura per millorar el seu aspecte, però no ho va aconseguir.

De camí cap a casa va veure un altre poble. De lluny es distingia algun punt vermell! Va decidir apropar-se per veure si la vista no li fallava, i quan va arribar, no podia creure-s’ho! Eren tots com ell! Suros amb el cul vermell, amb aroma de vi igual que ell i ben foradats de dalt a baix.

I va ser feliç amb els seus nous amics, es va sentir estimat i molt millor. Fins i tot va trobar un tap de cava Brut Nature, es deia Nadal, era bonica, d’un altre color i més rodona. Diferent i, a la vegada, preciosa. Es van casar i van tenir tapets.

I conte tapat, conte acabat!

Aina Marull
4t primària
Prosa
CATEGORIA B
Premi

EL MOLÍ DE VENT

- Vinga Júlia, de pressa! -va dir-me la mare-. Prepara't la motxilla amb tot el que necessitis, no et deixis res i pensa que només estarem dotze dies fora.

- Sí, mare ja està tot a punt -vaig contestar ràpidament-. Puc endur-me l'Elvis?

- No filla. El canari es queda aquí, i, a més, el cotxe és massa petit i no hi cap la gàbia” - va dir ella, una mica enfadada.

- El cotxe és massa petit i no hi cap la gàbia - vaig repetir amb un cert to de burla. Vaig adonar-me que el meu comentari no va ser l'adequat quan la mare es va girar i va escridassar-me:

- Escolta Júlia, ja està bé. Agafa la bossa i digues adéu a l'Elvis, posa-li menjar i au!

Quan ja havien passat gairebé tres hores des de que l'Alba arrancà el cotxe, li vaig fer una pregunta a la mare, una pregunta que ella feia estona que esperava:

- Per què anem a París?

- Júlia, - va dir sense desviar la vista de la carretera, - anem a París perquè puguis conèixer, per fi, als teus avis. Tens quasi vuit anys i mai has tingut l'oportunitat de parlar amb ells. Ens quedarem uns dies a la seva masia.

Vaig veure-li lliscar una lleugera llàgrima per la galta, que va eixugar-se de seguida.

- Mare, ens ho passarem molt bé, ja ho veuràs - vaig intentar animar-la. Vàrem estar una llarga estona sense parlar. No vam tenir un bon viatge: plovia molt, els vidres s'entelaven i l'estat d'ànim moix de la mare generava encara més desagradable l'entorn. Al cap d'una estona, em vaig adormir. Vaig somiar coses terribles. Dormí gairebé cinc hores seguides, però em vaig despertar de cop, suposo que dels nervis. La mare ja no estava trista. Hi havia la ràdio posada; vaig baixar una mica el volum, la vaig mirar als ulls i li vaig començar a llençar preguntes sobre els meus avis:

- Són simpàtics? Què és gaire gran, la masia?...

La mare, però, no va contestar cap pregunta, em va acaronar els cabells suaument, i em va dir que fos pacient. Faltava ben poc per arribar. Estàvem parlant les dues, de diverses coses, algunes de més importància que d'altres,

quan vam veure una parella d'ancians a la vora del camí. Duien roba de pagès. La mare, va mirar-me i va exclamar:

- Son aquí, són ells! - Va accelerar i va aparcar el vehicle en un costat de la carretera, just al seu davant.

Vàrem sortir del cotxe d'un bot. Els avis ens van reconèixer de seguida.

- Júlia! Alba! Quina il·lusió em fa que hagueu vingut! Manel, tu no n'estàs, de content? - va dir l'àvia Esther - Vinga va, saluda a la teva neta.”

L'avi, em va picar l'ullet, va fer un gest ràpid amb el cap, somrient, volent dir que l'acompanyés. Jo, el vaig seguir a poc a poc. La mare i l'Esther seguien parlant. Em va dirigir fins a un molí de vent que hi havia al costat de casa seva.

- Escolta'm bé, Júlia - va dir amb un to de veu baix, senyalant el molinet -. Això d'aquí, no és un molí de vent qualsevol...

Jo no entenia què passava, però l'escoltava amb atenció.

- Cap a quina direcció bufa el vent? - em va preguntar, encara parlant fluixet.

- No en fa... - vaig contestar tímidament.

- Exacte! No en fa, però les aspes giren - va dir, ara ja una mica més fort que abans. – Aquesta nit, quan l'Alba i l'Esther dormin, vesteix-te i baixa les escales en silenci. Ens trobem aquí a les 12:30h, d'acord?

- D'acord, però... per què xiuxiuejaves? - vaig preguntar amb un petit somriure pintat a la cara.

- Li he explicat la meva teoria sobre el molí a l'àvia un munt de cops, i no em creu. Em va dir que quan arribéssiu, no us inflés el cap de bajanades, però jo t'ho vull ensenyar...

Vaig ser puntual. Abans de les 12:30h, jo ja era al pis de baix, vestida i a punt per l'aventura que m'esperava, però això ja és una altra història...

Nora Mas
6è primària
Prosa
CATEGORIA C
Accèsit

ENTRE PARETS

Els nostres nous amos s'acabaven de despertar. Últimament s'estaven aixecant més tard, eren vacances.

Van anar a preparar l'esmorzar, eren una parella feliç que s'acabava de comprar una casa i que esperaven un nou integrant a la família: un fill.

Quan els amos se'n van anar vaig parlar una estona amb les meves companyes, els humans no ens senten però nosaltres sí que els sentim a ells. I això és súper divertit, nosaltres hem sentit de tot: declaracions d'amor, secrets, alguna festa sorpresa... Però no només sentim coses bones, també hem estat testimonis de discussions, ruptures, negocis dubtosos... Però bé, nosaltres som parets i no podem fer-hi res, encara que presenciéssim un assassinat, i això és justament el què va passar.

Bé, en realitat mai no vam arribar a veure com assassinaven a la persona, només vam presenciar com ho planejaven.

Eren allò de les dotze, i feia molta calor. Els rajos de sol es colaven entre les finestres. En aquells temps la nostra habitació era el despatx d'un important empresari del qual no vull dir el nom per no perjudicar-lo. El terra estava folrat amb una moqueta importada de la Xina. Les parets estaven plenes de llibres, mapes i escultures d'alguna tribu africana o aborigen. Al mig de la sala hi havia una taula de fusta marró fosc sempre plena de papers i llapis. Darrere de la taula hi havia un gran finestral del qual ara no en queda ni rastre, ja que l'habitació actualment és un dormitori.

Van picar a la porta i de seguida va entrar un home calb i prim com un secall. Anava amb una americana negra amb unes fines ratlles blanques i uns pantalons a joc. Vaig pensar que aquell home havia arriscat molt en posar-se aquell vestit: qualsevol altra persona hauria semblat un pallasso. Sense ni

saludar va estendre un mapa de la ciutat sobre la taula, sense importar-li que tot el que hi havia al damunt caigués a terra amb un gran rebombori.

—La casa està a dos quilòmetres d'aquí—, va dir mentre assenyalava un punt de la ciutat. - Et passaré a buscar a dos quarts de vuit i arribarem més o menys a les vuit i deu.

Va fer un posat per anar-se'n però el nostre amo el va aturar. No era un home gaire alt ni corpulent, més aviat començava a tenir una mica de panxa. Tenia una mata de cabells gairebé grisos i, en vestits, no mirava mai els preus: era molt presumit.

—Espera— semblava confús i nerviós.- Però tu portaràs l'arma?

—Sí, i ara deixa'm, que encara he d'enllestir un parell de coses—. No es va esperar ni que l'amo respongués, va recollir el mapa i va marxar. El pobre amo estava tot suat i es va deixar caure sobre la cadira. L'endemà l'amo va tornar al despatx. Si ja de normal era una persona que s'estressava amb facilitat, l'últim cop que el vaig veure semblava que estigués a punt de patir un atac de nervis. Jo era tota una privilegiada i enmig meu tenia una finestra; gràcies a això vaig poder sentir per la conversa d'uns amics del senyor que l'amo havia patit un atac de cor i que no havia pogut sobreviure. El seu soci va anar a la presó acusat de ser un sicari.

Després d'això la casa es va convertir en una escola bressol durant una dècada. Fa uns mesos la propietària es va jubilar i ara la casa és d'uns enamorats.

Rita Cattini
6è primària
Prosa
CATEGORIA C
Premi

LA NOIA

Són dies diferents, ja que estem confinats a casa per culpa del Covid-19. No podem sortir, només els adults per comprar aliments o anar a la farmàcia. Per tant, cada dia a dos quarts d'una pugem al terrat de l'edifici on vivim per a prendre el sol i agafar vitamina D.

M'agrada mirar avall i veure el carrer. Aquest dies no se senten els cotxes perquè no n'hi ha. Normalment veig gent que va amb gossos o amb bosses de supermercat, però el que m'agrada més de tot és inventar-me històries d'aquests desconeguts que vaig controlant.

L'altre dia vaig veure una noia amb guants blaus i mascareta blanca que anava escoltant música mentre passejava un gos. M'imagino que es diu Laura i el seu gos Lluna, penso que va cap a casa seva, i que quan arribi a casa el primer que farà serà rentar-se les mans i posar-se a mirar la televisió, segurament el *Netflix*.

La Laura estarà tota la tarda mirant la seva sèrie preferida i cap a dos quarts de deu es farà el sopar; una amanida amb formatge, tonyina, olives i trossets de pernil dolç. En aquest moment, la Lluna reclamarà el seu sopar, la Laura s'aixecarà i l'hi posarà.

Cap a les onze més o menys, començarà a tenir son i es posarà una pel·lícula fins que s'adormi. L'endemà, es llevarà d'horeta, es prepararà el seu cafè amb llet com cada dia i menjarà unes galetes, posarà el menjar i l'aigua a la Lluna i anirà a dutxar-se.

Després de la dutxa, es vestirà i anirà el supermercat a comprar coses que li fan falta. Quan hagi acabat de comprar tornarà cap a casa i deixarà la bossa damunt la taula de la cuina, agafarà la Lluna i la portarà a passejar una estona, com cada dia. Sempre va acompanyada de la seva música preferida. Quan arribi a casa, se n'anirà al balcó i es posarà a prendre el sol una bona estona.

En aquest moment de la meva història particular, la mare em crida i em diu que anem baixant cap a casa, que hem de fer el dinar. Miro amunt i veig els núvols; miro avall i veig la Laura. Li faig adéu amb la mà, però ella no em veu.

Lola Marquès

2n ESO

Prosa

CATEGORIA F

Accèsit

SANT JORDI 2020

Avui m'he llevat contenta perquè per fi celebràvem el Sant Jordi d'aquest any; ha arribat el 23 de juliol. He anat al menjador on hi havia el meu pare i li he dit:

- Felicitats, papa! És el teu sant.
- Què dius dona, el meu sant va ser fa tres mesos.
- Ja ho sé, però és que avui celebrem Sant Jordi.
- Ah! Gràcies, filla meva.

Quan ja estava apunt de sortir he vist el meu gos que em mirava amb cara de pocs amics, com si m'estigués dient que no volia sortir més cops a passejar. Pobret, l'havíem tret tant a passejar durant el confinament que ara l'havíem d'obligar a sortir!

Hem anat tots junts, o la unitat familiar com hem après a dir ara, a les parades a mirar llibres. M'ha semblat molt graciós veure tanta gent separada, a un metre més o menys i tots amb les mascaretes ben posades. Hem arribat a la primera parada. Quina calor que feia! Era insuportable! Volia agafar un llibre perquè m'ha cridat l'atenció el títol, però el venedor m'ha parat i m'ha donat uns guants abans de tocar-lo.

Amb el sol caient-me a la cara es fa difícil poder mirar els llibres i llegir el resum que sempre hi ha al darrere per saber de què va. Hem anat tot passejant per les diferents parades a poc a poc. Els pobres venedors estaven suant, i jo em començava a marejar perquè aquella calor es feia asfixiant.

Així que quan hem acabat, hem fugit ràpid cap a casa. Mentre anàvem pensant en la fresqueta que trobaríem al menjador, hem passat per alguns parcs infantils; estaven plens a vessar de nens. Tants dies a casa havien fet estralls. Aviat hauran de donar número per entrar als parcs com el *seu torn* de segons quines botigues.

A les parades de roses, els venedors les tenien en gel perquè es poguessin conservar més i no es fessin malbé, però em sembla que la que hem comprat per la mama no arribarà gaire sencera a casa.

Quan hem arribat m'he estat mirant el llibre que havia agafat, per si de cas m'havia equivocat, però he estat de sort; havia agafat el llibre que volia. No ha estat una feina fàcil triar-lo, agafar-lo amb els guants, vigilar de donar bé els diners i recollir el canvi amb la mascareta que em tapa la meitat de la visió.

L'he començat a llegir i m'hi he estat unes dues hores que m'han passat volant perquè és una novel·la molt entretinguda.

Així és com m'imagino el meu Sant Jordi 2020. Si no us agrada, sempre podeu imaginar-vos que no es podrà celebrar, però jo prefereixo celebrar-lo amb calor, suant, amb mascaretes, amb distància de seguretat, amb guants i tot el que calgui abans que no celebrar-lo.

Aina Nadal
1r ESO
Prosa
CATEGORIA F
Premi

EM NECESSITA

Em necessita més que ningú. Era la millor part de mi, però la vaig apartar i a poc a poc me'n vaig allunyar fins que va desaparèixer de la meva memòria i no recordava la seva existència. Ho passava malament. Algú l'havia de cuidar, escoltar, estimar...

No ho vaig saber fer.

Quan estava sola, apareixia en els meus pensaments i em preguntava per què la ignorava. Feia com qui no la sent. Era massa difícil encarar-m'hi perquè tenia por del que pogués passar.

Ha patit molt. L'he vist trencar-se en trossos, he vist com se li omplien els ulls de llàgrimes, com tota la seva alegria s'anava enfosquant fins a convertir-se en un petit forat imperceptible, com la ràbia l'envaïa en veure que no podia amb tot. Com els seu món s'ensorrava, com la destrossaven paraules nècies que no li haurien d'haver d'importar...

És humana.

L'he vist superant tots i cadascun d'aquests moments difícils que la vida li ha posat, aixecar-se amb cada obstacle que l'ha fet caure. L'he vist valenta, forta, sense por de fer tot el que es proposés. L'he vist essent ella...

Sola, ha pogut amb tot, sense mi; sense ningú.

Però avui això canviarà. És hora de valorar-la, de fer-la posar al davant dels altres perquè sempre ha estat pendent de mi i de tothom. Ja és hora que em centri en ella i deixi enrere aquella por d'obrir-li l'ànima. La propera vegada que la vegi al reflex, m'acostaré i m'asseuré a prop seu a escoltar-la perquè...

Ella s'ho mereix tot.

Martina López

4t ESO

Prosa

CATEGORIA G

Accèsit

TEMPS VALUÓS

Ara que tinc tant temps lliure, em dedico a escriure tot allò que penso, a plasmar allò que m'identifica. Trobo que és una de les millors sensacions, és una manera de desfogar-me amb mi mateixa, d'ocultar-me darrere de les meves històries i conclusions que potser ningú entén. M'agradaria fer-vos arribar "una mica" dels meus escrits.

:)

Moltes vegades ens adonem de les coses massa tard, quan ja no s'hi pot fet res. Voldríem tornar enrere i canviar-ho tot. Ens agradaria haver donat prioritat a aquelles coses que no valorem i que ens n'adonem quan les perdem. Tot allò realment important són aquelles petites accions que veritablement signifiquen moltíssim, i quan en una mil·lèsima de segon les coses canvien radicalment i et trenquen els esquemes per complet, els plans establerts es queden en un record i necessites adaptar-te a la nova situació, reiniciar-te i tornar a començar.

:)

El temps es torna la cosa més poderosa. Et plantejes coses que abans no donaves ni la mínima importància, et fas preguntes sense resposta i reflexiones contínuament. T'adones que és important saber aprofitar el temps i que tot depèn de la teva actitud. Com reaccionem davant situacions noves que no sempre són del nostre gust. T'adones també que la solidaritat humana existeix i es veu reflectida cada dia a les vuit del vespre sortint a aplaudir des de casa la Sanitat. Són aplaudiments d'esperança i d'agraïment als que lluiten per salvar vides i junts superar el *Covid-19*.

:)

El contacte amb els veïns es torna un aspecte imprescindible en el nostre dia a dia. Coneixes coses noves dels que t'envolten, ens ajudem els uns als altres sense res a canvi i mantenim converses llargues al balcó mentre ens prenem el cafè a la mà amb el veí del quart, o bé fem quinze trucades cada dia parlant de les ganes que tenim que s'acabi ja tot això. En definitiva, ens dediquem a buscar el contacte amb els nostres, sigui com sigui.

:)

Fins i tot diem un *t'estimo* o un quines *ganes tinc de veure't* a una persona a qui mai li havíem dit res semblant. Les paraules cobren vida i la nostàlgia és present diàriament. Descubrim que les coses del passat que aleshores ni tan sols sospitàvem que eren la felicitat sí l'eren. Reconeixem la importància del temps, ja que avui en dia molts ho donaríem tot per tornar enrere i gaudir el doble molts moments.

:)

Quines ganes tinc de tornar a la rutina, de tornar a l'escola i que els professors ens cridin l'atenció perquè no podem anar al lavabo entre classe i classe o bé perquè no recollim els papers del pati. Voldria tornar a casa amb la Martina i que m'expliqui quina jugada li han fet els seus germans perquè fregui ella els plats. Vull quedar amb la Laia a tres quarts de sis els dilluns i els dimecres per prendre xurros amb xocolata abans d'entrenar mentre parlem de qualsevol cosa. Necessito anar a dinar els dijous a casa de l'àvia i abraçar-la sense parar com mai.

:)

Aquesta situació tan surrealista que estem vivint serà un fet històric que explicarem als que vinguin en un futur i malgrat tot, també ens haurà aportat coses positives. Espero que tot això ens serveixi d'alguna cosa com a societat, i quan tornem a la vida de sempre, no oblidem el que aquestes setmanes hem après i a partir d'ara caminem més humans i més forts.

Lucía Puyal
3r ESO
Prosa
CATEGORIA G
Premi

